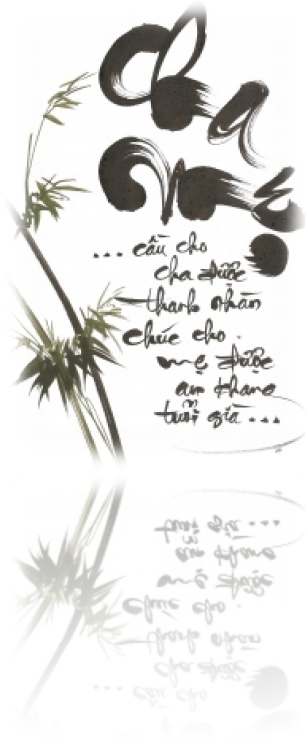

Thâm Ân Nan Báo

Một thời, Thế Tôn trú ở Sàvatthi, Ngài cho gọi các Tỷ kheo:

Có hai hạng người, này các Tỷ kheo, Ta nói không thể trả ơn được. Thế nào là hai ? Mẹ và Cha.

Nếu một bên vai cõng mẹ, một bên vai cõng cha, làm vậy suốt trăm năm cho đến trăm tuổi; nếu đắp bó, xoa gội, tắm rửa và dầu tại đây cha mẹ có đại tiểu tiện, như vậy, này các Tỷ kheo cũng chưa làm đủ hay trả ơn đủ mẹ và cha.

Vì cớ sao ? Vì rằng, này các Tỷ kheo, cha mẹ đã làm nhiều cho con cái, nuôi dưỡng chúng khôn lớn, giới thiệu chúng vào đời này.

(ĐTKVN, Tăng Chi Bộ I, chương 2, phẩm Tâm thăng bằng, phần Đất [trích], VNCPHVN ấn hành 1996, tr.119)

Suy Gẫm:

Hiếu dưỡng cha mẹ là một trong những chuẩn mực đạo đức căn bản của những người con Phật. Học theo hạnh Phật, trước hết phải là kiện toàn công hạnh của những người con chí hiếu. Nếu chưa tròn câu hiếu đạo thì không đủ tư cách làm người và dự phần vào hàng Phật tử chân chính.

Biết ơn và đền ơn các đấng sanh thành là điều người con Phật hằng tâm niệm. Tuy vậy, công ơn sanh thành dưỡng dục vốn cao như núi, rộng như biển nên thật khó đáp đền. Phụng dưỡng và hiếu kính cha mẹ trọn vẹn về phương diện vật chất trong hiện đời đã là việc khó làm. Nhưng dầu có làm được, theo tuệ giác của Thế Tôn vẫn chưa gọi là đủ. Người con Phật chí hiếu nhận thức rõ về tác dụng của nghiệp trong dòng luân chuyển của sanh tử luân hồi, đồng thời phải định hướng cho cha mẹ tác tạo thiện nghiệp ngõ hầu thăng hoa đời sống trong tương lai.

Mỗi người có một nghiệp riêng, do đó chiêu cảm quả báo khác nhau. Trong phương diện biệt nghiệp thì phước ai làm thì người ấy hưởng và tội ai làm thì người ấy chịu. Khi nghiệp chín muồi và trở quả thì dầu chí thân hay trọn tình

đến mấy vẫn không ai có thể chịu thay. Do vậy, song hành với hiếu dưỡng, chu toàn cho cha mẹ hiện đời, người con Phật hiếu thảo còn hướng thiện cho cha mẹ để song thân được an lạc trong nhiều đời.

Vì thế, những người con Phật chân chính ngoài việc tu tập chuyển hóa tự thân, chu toàn hiếu dưỡng, cần phải nỗ lực trợ duyên, khuyến hóa song thân tịnh tín Tam bảo, an trú thiện giới, siêng năng tu bố thí, hoan hỷ với hạnh cúng dường và nhất là thành tựu chánh kiến. Chính tuệ giác của Chánh kiến sẽ soi sáng cho tất cả những pháp lành trên con đường thực hành Bát chánh đạo. Nhờ đó mà những bậc cha mẹ hội đủ duyên lành tác tạo nên nhiều thiện nghiệp, xa lìa ác đạo trong những đời sau. Đây chính là nét đặc thù của tinh thần hiếu đạo Phật giáo, đồng thời cũng là phương pháp báo hiếu đầy đủ và trọn vẹn nhất.

Vẻ Đẹp Trong Trái Tim Người Mẹ

Người mẹ hạnh phúc hỏi bác sĩ sau khi tỉnh dậy: “Tôi có thể nhìn con được không?” Bác sĩ đặt đứa trẻ bên cạnh mẹ... Người mẹ nhẹ nhàng mở các nếp khăn để nhìn khuôn mặt nhỏ bé, chợt người mẹ kinh hoàng. Bác sĩ vội quay nhìn ra cửa sổ... Đứa bé sinh ra không có tai...!

Tuy nhiên, thời gian đã cho thấy thính giác của đứa bé hoàn hảo. Chỉ có hình dáng bên ngoài là không hoàn thiện. Cậu bé lớn lên, đẹp trai, bất chấp sự khiếm khuyết. Một học sinh được bạn bè yêu thích, lẽ ra cậu có thể làm lớp trưởng, thế nhưng chỉ vì đôi tai... Một ngày kia, cậu bé từ trường chạy ào về nhà và lao vào trong đôi tay của người mẹ. Cậu bé nức nở: “Có đứa gọi con là đồ quái thai”, tim người mẹ đau như cắt. Cậu bé ngày càng bộc lộ tài năng thiên bẩm về âm nhạc và văn chương. Mẹ cậu ân cần động viên: “Còn nhiều người tốt để con có thể ...hòa đồng... con ạ”. Thế nhưng, trong tim người mẹ vẫn đau buồn vì thương con... Cha cậu đã liên hệ với một nhà phẫu thuật. Bác sĩ khẳng định: “Tôi tin chắc tôi có thể ghép đôi tai nếu mua được...”

Sau đó là cuộc tìm kiếm người có thể hiến tặng đôi tai... Hai năm trôi qua, người cha nói: “Con sắp được phẫu thuật. Cha mẹ đã tìm được người tặng tai cho con. Nhưng đó là một bí mật”.

Và rồi... cuộc giải phẫu thành công rực rỡ...

Một nhân vật mới bắt đầu nổi lên. Tài năng anh nở rộ xuất chúng, cuộc đời ở trường trung học và đại học là những chuỗi ngày hân hoan. Anh lập gia đình và làm công việc ngoại giao. Anh luôn van nài cha: “Ai đã tặng con quá nhiều như thế? Con không bao giờ có thể đền đáp xứng đáng cho người ấy”. Người cha trả lời: “Cha cũng tin là con không thể... nhưng cha phải giữ lời hứa là chưa được nói ra...”. Nhiều năm trôi qua với điều bí mật của họ, nhưng ngày ấy vẫn đến... Một trong những ngày tối tăm nhất chưa từng có trong đời đứa con. Anh cùng cha đứng nghiêng mình trước quan tài người mẹ. Dịu dàng và chậm rãi, người cha đưa tay vén mái tóc dài màu nâu dày để lộ ra... đôi tai không còn của người mẹ. Ông thì thào vào tai con trai: “Mẹ từng nói rằng mẹ hạnh phúc khi không bao giờ cắt tóc, và không ai có thể nghĩ mẹ bớt đẹp đi phải không?” - *Vẻ đẹp thật sự không nằm trong dáng vẻ bên ngoài, mà ở bên trong trái tim...*

Chờ Con

Dường như trời đã chớm thu
Thoảng nghe gió nhả mùa Vu Lan về
Rưng rưng lá rụng bên hè
Nghiệp trần lưu chuyển người về nơi nao ..
Con xa cố quận thu nào
Mẹ hiền tắc dạ dạt dào nhớ thương..
Con như nước chảy quên nguồn
Tháng ngày trôi, Mẹ tuyết sương mái đầu.

Nắng chiều vàng ngọn cây cau
Đốt hương rồi Mẹ bấm đầu ngón tay..
Con chừ tựa cánh chim bay
Sau lưng mắt Mẹ tháng ngày dõi theo..

Bờ lau in bóng liêu xiêu
Đường trần con hỡi lãng phiêu chốn nào!

.. Chiều quê hương lúa ngọt ngào
Chỗ nằm con, mẹ vẫn vào viếng thăm.
Ba mươi, mừng một, ngày rằm
Từng đêm khẩn nguyện âm thầm cho con
Đường công danh được vẹn toàn
" Đá mềm chân cứng ", vương tròn ước mơ..

- Mẹ xưa đi chợ con chờ
Chừ khôn lớn.. Mẹ từng giờ đợi con
Mây trời xuống ngủ đầu non
Ầu ơ.. tiếng Mẹ ai còn nhớ chẳng..
Những lời khuyên bảo, dạy răn
Còn theo con vạn bước trần gieo neo?

Con ơi tuổi Mẹ đã chiều
Vẳng nghe trời đất nhủ điều trăm năm
Đôi khi dừng bước thẳng trâm
Con về cho Mẹ được cầm đôi tay!
Một mai mẹ hóa thành mây
Muộn màng.. con ngấm một cây nhang buồn..

Vu Lan.. thoảng lại hồi chuông
Giật mình, ngỡ tiếng vô thường vọng sang
Ai xuôi ngược.. buổi chiều tàn
Về mau, kẻo Mẹ hôn hoàng nắng thu..

Như Nhiên - Tánh Tuệ